

2. MODLITBA – PULZ OŽIVENÍ

(Ježíš jim řekl): "Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; 8 ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země." Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." Potom se z hory, které se říká Olivová, vrátili do Jeruzaléma; není to daleko, jen asi kolik je dovoleno ujít v sobotu. Když přišli do města, vystoupili do horní místnosti domu, kde pobývali. Byli to Petr, Jan, Jakub, Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Zélóta a Juda Jakubův. Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.

Skutky 1,7-14

CO NA TO TEOLOG?

Michal Balcar, M.A., kazatel

Je součástí naší eklesiologické DNA, že hledáme novou reformaci. "Ecclesia reformata et semper reformanda." Tedy "církve reformovaná a stále se reformující". To je přece jeden z klíčových protestantských principů. Na rozdíl od římského katolicismu, který má neměnnost jako jeden ze základních stavebních kamenů své eklesiologie, my protestanté jsme se zavázali, že budeme stále znovu ohledávat základy své víry a teologie, ptát se, zda stojíme na Písmu a ne na kulturních, politických či národnostních zvyklostech. Je proto jenom správné, že naše církve hledá novou reformaci a chce přemýšlet, zda i dnes, na začátku dvacátého prvního století v globalizovaném světě, je věrohodným svědkem Ježíše Nazaretského, toho ukřižovaného.

Impulsem každého oživení a reformace v dějinách církve bylo vždycky výrazné Boží vstoupení do lidských dějin, do lidských životů, a to většinou skrze Písmo. Tak tomu bylo například v případě krále Jósijáše, jehož reforma je zmíněna v našem úkolu. Tak tomu bylo v případě Martina Luthera nebo Williama Millera. Reformace a oživení tedy nemůže začít kvůli tomu, že si o nich budeme celé čtvrtletí povídat, ani kvůli tomu, že si to přeje výbor sboru, kazatel, nebo dokonce sám předseda Generální konference. Problém s takovým oživením je v tom, že nemá dlouhého trvání. Snaha být aktivním křesťanem vždycky pomine, pokud není založena na Boží milosti, ale na snaze dělat to, co si církve přeje. K oživení se prostě není možné vybičovat lidskou snahou. Je k němu zapotřebí trpělivé čekání na našeho Pána. A jeho aktivitu si nikdo z nás nemůže ani vynutit ani zasloužit.

Pokud mluvíme tento týden o modlitbě jako pulsu oživení, potom smysl modlitby není platit Bohu za to, že nám dá oživení či reformaci. Modlitba je přece přirozená reakce člověka na setkání s Hospodinem a jeho vstoupení do našich životů. Tak tomu přece bylo i v případě učedníků, kteří byli svědky vzkříšeného Pána. Znamená to tedy, že nemá smysl se modlit? Právě naopak! Bez modlitby není vztah k Bohu, a bez vztahu k živému Bohu se náboženství stává nesnesitelným.

Dovolte mi malou poznámku k modlitbě, ten tak trochu na okraj. Se zájmem jsem si v jednom ze starších čísel časopisu Respekt přečetl článek o společnosti za zpomalení času, což je společnost, která sdružuje lidi, kteří se věnují aktivitám, které vědomě zpomalují jejich život. My v Liberci

máme každou středu modlitební chvíli v Bílém kostele u manželů Brodských. A tam mi docvaklo, že to je vlastně to, co pro nás křesťany dělá modlitba. Že je to okamžik, kdy vstupuje e do přítomnosti bytosti, která existuje mimo čas, a která není časem svázaná. Nemusí se díky tomu hnát, abychom stihli další a další úkoly, které před námi stojí. Proto bych vám z celého srdce popřál, aby modlitba a byla jedním z prostředků, které vám umožní zpomalit část vašeho života. Podívat se na sebe z nadhledu a uvědomit si, co je v životě opravdu důležité.

A CO S TÍM?

Jindřich Černožský, redaktor HopeTV

Nacházím se v centru Prahy, u kostela svatého Josefa. Tento kostel je velmi zajímavý tím, že hned za jeho zdi se nachází velké nákupní centrum. Ale tady toto místo je prostor, kam chodí obyvatelé Prahy (a nejenom Prahy) a předkládají Pánu Bohu své prosby a přání. Za mnou, uprostřed, je socha svatého Tadeáše a mnozí křesťané věří, že svatý Tadeáš vyslyší modlitby.

Jak to s tou modlitbou vlastně je? Znamená modlit se nic nedělat a být vlastně pasivní? Je modlitba autosugescí? Je pravda, že když se člověk modlí nebo nemodlí, stejně se nic nezmění? Je modlitba určitý placebo efekt? Je to něco, čím člověk ovlivňuje sám sebe, anebo to má opravdu význam?

V evangeliu Matoušově Ježíš říká: "Modlete se, abyste se nemuseli dát na útěk v zimě nebo v sobotu." Hovořil o době, kdy Jeruzalém obklíčí římská vojska a kdy Jeruzalémští obyvatelé budou prožívat velké útrapy. A on říkal: "Modlete se, aby ten váš útěk, až tohleto přijde, nemusel být v sobotu nebo v zimě." Když nad tím textem přemýšlím, tak si říkám, že modlitba má moc změnit běh věcí. Když se křesťané modlili, nemuseli utíkat v zimě nebo v sobotu. Dobře, modlitba, Ježíš to říká, mění věci. A o co se máme modlit?

Pro mě osobně je velmi silný text, který je napsaný u Lukáše, kde Ježíš říká, že my jako lidé, přestože jsme zlí, umíme svým dětem dávat dobré dary. O co víc náš nebeský otec dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí. Ježíš ukazuje na to, že se máme modlit o Božího ducha. Duch svatý je totiž plamenem, nebo plamínkem, který může zažehnout obrovský požár. Zdá se mi, že dnes, a zvláště tady v naší zemi v Evropě, nám ten plamen Božího ducha tak trochu schází.

Mám tady jeden citát, který chci přečíst. Napsal ho probuzenecký kazatel Torrey, a on říká: "Jsme příliš zaneprázdnění, než abychom se modlili. Jsme příliš zaneprázdnění, než abychom obdrželi moc od Boha. Děláme mnoho, získáváme málo. Je mnoho bohoslužeb, ale málo obrácených lidí. Máme velký aparát, ale malé výsledky." Tento kazatel žil před více jak sto lety, ale jeho slova jsou aktuální i dnes. Máme mnoho bohoslužeb, málo obrácených lidí. Možná velký aparát, ale malé výsledky. To, co bytostně potřebujeme, je Boží duch.

Jak to funguje, nebo co člověk má udělat pro to, aby jeho modlitby byly vyslyšeny? Někteří křesťané věří, že když na toto místo umístíme cedulku s přáním, tak ono se to vyplní. Já jsem přesvědčen, že křesťan by měl udělat takové 3 věci, aby modlitba byla splněna. Především být věrný v maličkostech. Nechtějme být Pánu Bohu věrní jen ve velkých věcech, ale v těch drobných věcech každodenního života. Žít s Bohem, být mu věrný a oddaný. Ta druhá věc, která je nutná ke splnění téhle modlitby, je pokora. S pokorou přistupovat k Pánu Bohu, nechtít prosazovat sám sebe, ale pod vedením Božího ducha následovat jeho kroky, jeho vůli. A ta třetí věc nutná k vyslyšení modliteb je očekávání. Uvědomuju si, že když se člověk modlí, Pán Bůh nereaguje hned teď. Možná ani ne zítra, možná to nějakou dobu trvat - a to má svůj důvod. Ale je důležité vytrvat a očekávat. Vědět, že Bůh mě slyší, a že mě povede. Modleme se, modleme se každý den, modleme se s otevřeným srdcem, ať změním tento svět, ať připravíme celou zemi na příchod Ježíše Krista.